

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 379/2010-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. J. H., K., zastúpenej JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na starostlivosť o dieťa a jeho výchovu podľa čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 CoP 390/2006-977 z 28. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. J. H. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2008 doručená sťažnosť Mgr. J. H. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na starostlivosť o dieťa a jeho výchovu podľa čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 CoP 390/2006-977 z 28. februára 2008 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti, z ktorej sú pripojené prílohy a na základe skutočností vyplývajúcich zo spisu Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 Nc/843/2000 bolo zistené, že sťažovateľka v septembri 1995 – v šiestom mesiaci svojho tehotenstva (pričom s otcom dieťaťa zosobášená nebola) dobrovoľne oznámila Úradu pre právnu ochranu detí a mládeže mesta H. (ďalej len „úrad“) v S., že svoje dieťa chce po narodení odovzdať na otvorenú adopciu (offene Adoption). Na základe uvedenej skutočnosti vedúca adopčného úradu 4. októbra 1995 kontaktovala manželov H. F. a Ch. K., ktorí o otvorenú adopciu dieťaťa prejavili záujem. Prvé stretnutie budúcich adoptívnych rodičov a sťažovateľky sa uskutočnilo 6. októbra 1995 v H.. Maloletý L. R. H. sa sťažovateľke narodil 4. januára 1996 v H. a má slovenskú štátnu príslušnosť. Sťažovateľka maloletého 5. januára 1996 odovzdala manželom H. –W. F. a Ch. K. do osobnej opatery v ich domácnosti v H., s cieľom pozdejšej adopcie. Po pôrode a odovzdaní dieťaťa do starostlivosti sa sťažovateľka vrátila na územie S.. V období od januára do novembra 1996 sťažovateľka manželov F. nekontaktovala. Do tohto obdobia spadá práceneschopnosť sťažovateľky trvajúca od 25. mája 1996 do 1. júla 1996, ktorá bola spôsobená fyzickým napadnutím sťažovateľky otcom maloletého dieťaťa. Sťažovateľka listom z 10. novembra 1996 oznámila úradu, že súhlasí

len s dočasnou opaterou maloletého manželmi F. Listom z 12. februára 1997 požiadala manželov F., aby jej maloletého vydali. Dňa 24. februára 1997 sa uskutočnilo stretnutie sťažovateľky s manželmi F., na ktorom vyjadrila rozporuplné a chaotické želania (prejavila záujem o vzatie maloletého do vlastnej starostlivosti, ale navrhla i striedavý pobyt dieťaťa v N. a na S., s tým, že sa zachová kontakt s biologickou matkou a manželmi F. bude informovaná o jeho vývoji, resp. aby bol jej syn daný do výchovnej opatery iba H. F.). Prvotné vyhlásenia o súhlase s adopciou sťažovateľka s odstupom niekoľkých mesiacov od narodenia dieťaťa zmenila. Poručnícky súd H. rozhodnutím sp. zn. 40 X 111/97 z 9. októbra 1998 návrh matky na vydanie dieťaťa zamietol, nariadil, aby maloletý zostal v starostlivosti manželov F. a upravil právo styku matky s dieťaťom, a to dvakrát mesačne v trvaní štyroch hodín. Konanie nemeckých orgánov v uvedenom období už bolo ovplyvnené aj obavou z možného únosu maloletého matkou. Stretnutia maloletého s matkou sa uskutočnili 1. decembra 1998, 10. januára 1999, 8. februára 1999, 12. marca 1999 a 19. apríla 1999. Keďže sťažovateľkou uskutočnené návštevy predstavovali pre dieťa veľkú záťaž, V. svojím rozhodnutím sp. zn. 16 UF 238/97 zo 16. augusta 1999 okrem iného sťažnosť sťažovateľky zamietol a osobný styk matky s dieťaťom pozastavil do 31. marca 2000. Proti týmto rozhodnutiam podala sťažovateľka 17. septembra 1999 ústavnú sťažnosť N., ktorá nebola na konanie prijatá. Úrad udelil 17. decembra 1999 manželom F. povolenie na opatrovanie maloletého, s uvedením, že od 16. augusta 1999 trvá nariadenie V. o zotrvaní maloletého u nevlastných rodičov. Prvostupňový súd v H. predbežným nariadením sp. zn. 33 F 75/00 z 12. mája 2000 pozastavil styk matky s maloletým do vyriešenia hlavnej veci. V. zamietol sťažnosť sťažovateľky proti predbežnému opatreniu P. a právo styku matky s maloletým prerušil najdlhšie do 31. júla 2001. Dňa 15. augusta 2001 rozhodol prvostupňový súd v H. rozhodnutím sp. zn. 33 F 258/00 o zamietnutí žiadosti manželov F. na zastavenie rodičovskej starostlivosti matky, príp. odňatie rodičovskej starostlivosti matke a rozhodnutím sp. zn. 33 F 75/00 zo 16. augusta 2001 o prerušení práva styku sťažovateľky s maloletým do 31. decembra 2001. Prvostupňový súd v H. rozhodnutím sp. zn. 33 F 75/00 z 12. februára 2003 zastavil konanie o úprave styku matky s maloletým. V súčasnosti neprebiehajú v S. žiadne konania vo veci maloletého.

3. V období prerušenia styku matky s maloletým v dôsledku rozhodnutia n. súdu podala sťažovateľka 18. mája 2000 na okresnom súde návrh na zverenie maloletého do jej výchovy a opatery. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 13 Nc 843/00. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 28. mája 2003, z výroku ktorého je podstatné, že zveril maloletého do výchovy a opatery manželom F., návrh sťažovateľky na zverenie maloletého do jej výchovy zamietol a zakázal jej styk s maloletým. Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie 11. júla 2003. Krajský súd uznesením č. k. 16 CoP 393/03-731 z 20. februára 2004 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 13 Nc/843/2000-872 z 27. októbra 2006, ktorým zveril maloletého do výchovy a opatery manželom F., ktorí sú oprávnení a povinní maloletého vychovávať, vyživovať, zastupovať ho, konať za neho s tým, že rozhodnutie vo veciach, ktoré nie sú bežnou záležitosťou, podliehajú schváleniu súdom; matku maloletého zaviazal prispievať na jeho výživu 681 Sk; návrh matky na zverenie maloletého do jej výchovy zamietol; upravil styk matky s maloletým a povinnosť manželov F. tento styk umožiť; účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania a manželom F. uložil doplatiť trovy štátu. Okresný súd vo veci vydal doplnčací rozsudok č. k. 13Nc/843/2000-886 z 13. novembra 2006, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti manželov F. zaplatiť trovy štátu. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a pri svojom rozhodnutí vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd rozsudkom č. k. 7 CoP/390/2006-977 z 28. februára 2008 rozsudok okresného súdu v spojení s doplnčacím rozsudkom vo výroku o výchove maloletého a vo výroku o zamietnutí návrhu matky na zverenie maloletého do jej výchovy, ako aj vo výroku o náhrade trov štátu potvrdil, zmenil rozsudok v spojení s doplnčacím rozsudkom vo výroku o výživnom tak, že matka je povinná prispievať na výživu maloletého po 1 000 Sk mesačne, a zmenil rozsudok v spojení s doplnčacím rozsudkom vo výroku o styku matky s maloletým tak, že matka je oprávnená stýkať sa s maloletým každý párný mesiac v roku, vždy prvý víkend od soboty 10 h do nedele 18 h, pričom dieťa prevezme od manželov F. pred bytom, v ktorom bývajú v určenom čase, a na tom istom mieste im ho po skončení

styku odovzdá, manželia F. sú povinní dieťa na styk riadne pripraviť a matke dieťa v určenom čase odovzdať a od matky v určenom čase prevziať.

4. Podľa tvrdení sťažovateľky uvedeným rozsudkom došlo k porušeniu *„domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, na starostlivosť o dieťa a jeho výchovu podľa článku 41 ods. 4 vety prvej Ústavy SR, na to, aby jej práva rodiča boli obmedzené rozhodnutím súdu na základe zákona podľa článku 41 ods. 4 vety druhej Ústavy SR, na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, a na rešpektovanie rodinného života podľa článku 8 Dohovoru“*.

Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie, zakázal pokračovať v porušovaní označených práv sťažovateľky a priznal jej náhradu všetkých trov tohto konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (napr. I. ÚS 124/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05, II. ÚS 132/06).

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý ma právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na

nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Ústavný súd poukazuje na to, že uvedený článok ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

8. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu malo podľa tvrdení sťažovateľky dojsť postupom a rozhodnutím krajského súdu, ktorý vo veci zhodne ako súd prvostupňový nepostupoval v súlade s povinnosťou, ktorú im ukladá ustanovenie § 120 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je súd vo veciach starostlivosti o maloletých povinný vykonať ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu, hoci ich účastníci nenavrhlí. Sťažovateľka poukázala predovšetkým na skutočnosť, že krajský súd uznesením č. k. 16 CoP 393/03-731 z 20. februára 2004 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. Nc 843/00-652 a uložil mu povinnosť nariadiť nové znalecké dokazovanie na posúdenie skutočností uvedených v predtým vypracovaných znaleckých posudkoch, s možnosťou zváženia vykonania znaleckého dokazovania vedeckým ústavom, vysokou školou alebo inštitúciou. Okresný súd v súlade s uvedeným názorom krajského súdu takéto dokazovanie nariadil vykonať Psychiatrickou nemocnicou P. v P., k jeho vykonaniu však v dôsledku objektívnych príčin na strane manželov F. nedošlo. Okresný súd podľa tvrdení sťažovateľky nevyužil prostriedky dané mu zákonom na zabezpečenie vykonania znaleckého posudku a vo veci meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 13 Nc 843/2000-872 z 27. októbra 2006 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 843/2000-886 z 13. novembra 2006, ktorý krajský súd rozsudkom č. k. 7 CoP/390/2006-977 z 28. februára 2008 v časti potvrdil a v časti zmenil. Sťažovateľka namieta, že ani prvostupňový, ani druhostupňový súd nezdôvodnili, prečo nariadené znalecké dokazovanie už nebolo potrebné vykonať

a prečo vo veci nevykonali ďalšie dôkazy, predovšetkým nezistovali názor maloletého dieťaťa, v dôsledku čoho je konštatovanie odvolacieho súdu o tom, že prvostupňový súd rozhodol v súlade so záujmom maloletého dieťaťa nezakotvené v dôkazoch vykonaných v konaní.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (I. ÚS 13/00, IV. ÚS 287/04).

Ústavný súd sa pri výkone svojej funkcie podľa ústavy zameriava na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

Ústavný súd preto zvlášť skúmal, či v danom prípade neboli ustanovenia zákonov (najmä relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) aplikované spôsobom, ktorý by znamenal porušenie označených ústavných práv sťažovateľky, a zistil, že to tak nie je.

10. Vychádzajúc z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatuje, že o napadnutom rozsudku krajského súdu a jeho odôvodnení nemôže prijať záver, že by dôvody tohto rozhodnutia neboli z ústavného hľadiska udržateľné, prípadne boli svojvoľné tak, aby to odôvodňovalo ich spojitosť s možným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu, že za daného stavu (skutočnosť, že sa dieťa od svojho narodenia zdržiava v S., je materiálne zabezpečené a vychovávané v úplnej rodine vytvorenej manželmi F. s ďalšími väzbami na širšiu rodinu, začlenenie do krajiny ako celku – s prijatím jej jazyka ako materinského, návštevu nemeckých škôl, spôsob života a koníčky, čím vytvárajú vo svojom súhrne zázemie aj pre prípravu na budúci profesionálny život) a po preskúmaní konania prvostupňového súdu v celom rozsahu je v záujme maloletého dieťaťa, aby zostalo v starostlivosti manželov F., pričom ale existujú dôvody na zásadnú zmenu úpravy styku matky s maloletým a určenie výživného. Uvedené závery krajského súdu zodpovedajú príslušným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku a zákona o rodine a možno vysloviť, že sledujú predovšetkým záujmy maloletého dieťaťa. Závery krajského súdu preto nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne. Je právom všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery v posudzovanej veci treba považovať za legitímne.

Ústavný súd pripomína, že spravodlivosť treba posudzovať z hľadiska konania ako celku. V tomto smere je preto potrebné zobrať do úvahy dokazovanie, ktoré bolo vykonané okresným súdom, všetky okolnosti, za ktorých sa dieťa ocitlo v S., skutočnosti, na základe ktorých bolo začaté konanie o zverenie maloletého do výchovy matky, vyjadrenia matky maloletého, manželov F., v ktorých osobnej starostlivosti sa maloletý od svojho narodenia nachádza, C. v B. ako kolízneho opatrovníka, ako aj všetky dosiaľ vo veci vykonané znalecké posudky. Záujmy dieťaťa, tak ako ich prezentuje sťažovateľka, v súčasnej situácii nemožno v žiadnom prípade označiť za skutočné záujmy maloletého dieťaťa, ale záujmy matky prezentované súdu s odstupom uplynulých rokov, v ktorých zásadným spôsobom prehodnotila prvotný úmysel umiestniť dieťa v náhradnej rodine s cieľom otvorenej adopcie. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom sťažovateľky vysloveným v jej sťažnosti, že v konaní je potrebné postupovať v súlade s praxou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý v rozhodnutí E. p. v. Italy zo 16. novembra 1999 (s odkazom aj na rozhodnutie vo veci Olsson v. Sweden z 27. novembra 1992 a Johansen v. Norway z 23. septembra 1994) vyslovil, že medzi záujmami dieťaťa a rodičov musí byť zachovaná rovnováha, pričom pri

hľadání tejto rovnováhy musí byť osobitný význam venovaný najvyšším záujmom dieťaťa, ktoré môžu prevažovať nad záujmami rodiča.

11. Aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry na napadnuté rozhodnutie krajského súdu ústavný súd konštatoval, že je primerane odôvodnené, pričom právne závery, o ktoré krajský súd svoje rozhodnutie oprel, možno z ústavného hľadiska akceptovať, a preto ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd okrem iného poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (III. ÚS 3/97, II. ÚS 141/04).

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru

12. Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny,

predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

13. Ústavný súd pri posudzovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľky považoval za zásadné pre rozhodnutie tieto skutočnosti:

Rodičovské práva a povinnosti patria obidvom rodičom. Ak rodičia žijú v manželstve, predpokladá sa, že ich vychovávajú v zásade na základe vzájomnej dohody a v záujme maloletého dieťaťa. Iná situácia vzniká v prípade rodičovstva detí, ktoré sa narodia mimo manželstva a medzi rodičmi nedôjde k dohode o výchove dieťaťa. V takom prípade súd rozhodne o zverení dieťaťa do výchovy jednému z rodičov. V prípade sťažovateľky ide o zásadne odlišnú situáciu, keďže táto s otcom dieťaťa, ktorý o dieťa nejavil záujem, zosobášena nebola, dieťa sa narodilo v S., kde ho sťažovateľka odovzdala do výchovy manželov F. pre účely budúceho osvojenia. V ďalšom období sťažovateľka s osvojením nesúhlasila a podala okresnému súdu návrh na zverenie maloletého do svojej výchovy. Vo veci úpravy styku sťažovateľky s maloletým je v súčasnom období právoplatne rozhodnuté.

Právna úprava styku rodičov s ich maloletými deťmi nie je podľa už vysloveného právneho názoru ústavného súdu (PL. ÚS 26/05) obmedzením práv rodičov, ale práve naopak, prostredníctvom tejto úpravy sa prispieva k ich garancii, a preto nemôže byť v nesúlade s čl. 41 ods. 4 ústavy ani s čl. 8 ods. 2 dohovoru.

Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že k porušeniu základného práva sťažovateľky na ochranu jej rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru by mohlo dôjsť len v príčinnej súvislosti s porušením jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nebolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného základného práva podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 ods. 2 dohovoru.

14. Na základe uvedených skutočností ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

15. Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2010